

ניצוץ ממקדש מוריה יוסף

יום רביעי כ"ט כסלו התש"ע.
 *אני בירושלים בדרך לרובע היהודי, לסיבוב שיערים נוסף שכבר הפסקתי לספור מזמן. 'יש לי עוד זמן' אני חושבת 'נלך למכון' בדרך אני מקבלת הודעה מהרכז שלי לשעבר: "חסרות בנות שימכרו את 'המקדש בדרך' את יכולה לעזור!"
 "ברור!" אני כותבת "מה השאלה בכלל?"
 הפצת ידע המקדש היא:בדם, בורידים, נצליח עם מה שיש העקשנות והאש אלו התכונות הטובות ביותר שקיבלתי במכון. ההורים קצת את המינון.
 אני עומדת ברחבה של הכותל.החבורות בתיק. אני צופה על הבנות שנמצאות ברחבה: חיבוקים, נשיקות, צעקות של שמחה.
 'אפשר לחשוב שהם לא התראו חצי יובל' חלפה מחשבה במוחי אני מחייכת חצי חיוך.
 החברות שלי עדיין לא הגיעו. נריה אופן מדבר אל המיקרופון והשירים מתנגנים אנחנו מתחילים ללכת לכיוון מטמאים את בית קודשי הקודשים!!!
 ולנו... יש תירוצים, כסף, זמן, התמדה. אותי לימדו שאם רוצים מוצאים זמן להכל! זאת שואלת את האולפנסטיית הראשונה שאני רואה
 "-אה... לא תודה"
 "-למה?" אני שואלת ומנחשת את התשובה...
 "-אין לי זמן ללמוד" ב'-א-מ-ת' אני חושבת.
 "חמש דקות ביום?" אני מקשה
 "עזבי... אני לא מתמידה!"

בית המקדש לא יבנה אם לא נבנה! ולא נכסוף אליו ונתגעגע אליו כל יום!
 ואנחנו? מה אנחנו עושים?
 נבואת חגי מהדהדת באוזני "העת לכם אתם לשבת בבתיכם ספונים והבית הזה חרב?" העת לכם לשבת בבתיכם ספונים והבית הזה חרב! חרב! חרב!
 *לפני ארבע וחצי שנים גירשו את אחינו מבתיהם ועוד 5-6 שנים הם עתידים להיכנס לביתם החדש. תשאלו אותם איך והרגשה.אבל אבא שלנו,הקב"ה כבר 2000 שנים מחוץ למשכנו ומה אנחנו עושים בשביל זה? למי אכפת מזה?
 *עשרה בטבת הפך להיות -יום הקדיש הכללי.
 *י"ז בתמוז- סופרים את השעות לסיום הצום ט' באב -לפחות אצלנו בבית הכנסת בעזרת נשים מתכננים את הנופש לשבוע הבא ובמקרה היותר טוב מזילים פה ושם דמעה, גם על זה יש לי מה לומר אבל לא בעלון הזה.
 ה' לא זקוק לבית במובן הפיזי. 'לה' הארץ ומלאה".
 * אבא רוצה להשרות את שכינתו בתוכנו כדי לחסוך לנו כל כך הרבה צרות שאנחנו: בוכים, מתרגזים וכואבים עליהן כמו: לגעד שליט, קסאמים, הקפאות בניה ביש"ע, פיגועים, גירושים, קאסמים על הדרום וקטישות בצפון והרשימה ארוכה לצערנו. כל זה בגלל שאין לנו בית מקדש! ולכן:הנהגה פחדנית , בתי משפט: מעוותים את הדין, מפלים בין יהודי לערבי, מתירים את דמם של יהודים רבים, המשטרה: לא מבצעת את המוטל עליה, מערכת החינוך לא מה שהיא צריכה להיות.
 גם בתוכנו כן, אנחנו הדתיים והחרדים: האם מערכת החינוך שלנו בסדר? בתי הדין? דיינים?
 כולנו נפגעים מכך שאין לנו בית מקדש ומתרבות המחלוקות בעם ישראל ועכשיו אנחנו מפולגים יותר מתמיד...
 *התנועה בחרה בנושא המקדש כמה וכמה פעמים.
 ומה יצא מזה? קירות שנצבעו, דיוני חב"ב סוערים שנשארו בין הקירות ובתכלס!
 לכל אדם יש שליחות בעולם הזה ובתור קבוצה מוטלת עלינו שליחות גדולה יותר. אריאל למי שלא יודע עדיין זה אחד משמות בית המקדש. לכל שם יש משמעות והשם לרוב מעיד על התפקיד שלנו. התפקיד שלנו הוא: לרצות, להשתוקק לבית מקדש לעשות הכל כדי שהוא יבנה.
 אני מקווה שמי שקורא את המאמר הזה יבוא לסיבוב שיערים הבא עם מודעות קצת יותר גדולה. אני לא מצפה שהוא יקנה את החוברת ממש לא! אני מקווה שהוא כבר יעשה את המעשה!
 אני לא רציית בית מקדש עד כיתה י"ב עד שה'פקח לי את העיניים. בית המקדש מבחינתי הסתכם: בצרעת שאקבל כי אני לא תמיד נזהרת בלשוני וריחמתי על ההורים שלי שיצטרכו לשלם עבור עדר כבשים שיעלה להר הבית בגלל החטאים שברוב עוונותי ביצעת.

קנין חדש מלא ישן

אברהם גרשוני, עורך 'טל שמים' לשעבר

אמר לי פעם חבר חילוני מהפלוגה שהדתיים סובלים מבעיית התיישנות, פרימיטיביות. האמת שהוא צודק. לא רק כלפי האנשים בצד החילוני של המתרס, אלא גם כלפי עצמינו.
 נראה לי שכל כך הרבה דברים ישנים אנו סוחבים עמנו, פה בתוך התנועה שלנו. המפקדים והשיחות, הפעולות והפעילויות, המסרים והשליחויות ואפילו חב"ב ומדורים, כל הדברים שהיו יפים וטובים במשך שנים.התיישנו, פג התוקף. זה כבר לא נוגע בנו, לא מדבר לחניכים וממילא משפיע פחות בתוך עם ישראל.
 וכולנו מכירים את התופעה, שכל אחד יבדוק על עצמו, 'האם אני מרגיש מחובר? האם המעשים בתנועה, המסרים בתנועה מדברים אלי?'
 עלינו מוטל לצבוע הכל מחדש, באופן כזה שעם ישראל יתחבר יותר, שהחניכים יתחברו, שאנחנו נתחבר.
 וכמו שאילן חייב להשיר את העלים היבשים והישנים בכדי לתת מקום לצמיחת ופריצת

עכשיו באריזה חדשה

נכנסים לחנויות, מסתכלים על אריוות המוצרים. על המוצרים כתוב "באריזה חדשה", ואנשים קונים. רגע. למה דווקא את זה? מה התחדש? רק האריזה העיצוב החיצוני. איזו מן התחדשות זאת אם כל התכלית של ההתחדשות זה שיקראו לעצם\לדבר חדש אבל הוא באמת לא כזה. ת'אמת מעניין לחשוב מה הגורם לזה שאנחנו כאלה, איך יצא שבמקום שדבר חדש יהיה חדש מעיקרו מפנימיותו אנחנו נוהרים אחרי 'התחדשות' של האריזה... לעניות דעתי התשובה לכך נמצאת במה שאנחנו מתרגלים לראות ואין שם שטיימל ופואת, אז לצורך ברור היא ניגשה אליו עולם שרץ ואין זמן אם איבדת שניה אתה העולם הזה. נרגשת ושאלה אותו "אתה אמיתי?" הרב השפיל את מבטו ולא ענה. לאחר שהקבוצות המשיכו שאלו אותו תלמידיו מדוע לא ענה כן למדריכה היא. ענה להם: "שמעתי בת-קול השואלת אותי האם אני אמיתי, מה יכולתי לענות לה והרי איני באמת אמיתי..."
 סיפור זה עלול להעלות אמירות שהוא קיצוני מידי ושהרב הזה לא חי בעולם המציאותי וכדומה אבל מצד שני זוהי מדרגה מיוחדת במינה שבה האדם רואה מעבר למציאות השיטחית כשנוכל להתעמק מעבר למציאות הפשוטה ולראות את העומק אז נוכל ללמוד מכל דבר שאנחנו רואים ובכך להיות אמיתית - לא רק "אריזה חדשה" מתמדת. נצא מה מקובעות החיצוניות אליהן הרגילנו אותנו.

חאמרדים
כוכב פרדה / עינת שטרן, רכות הדרכה תשס"ג-ס"ט
לשאוף למנהיגות / ישראל וונדי, יהיעם רחובות
קנקן חדש מלא ישן / אברהם גרשוני, עורך ט"ש לשעבר
עשור לסניף בית שמש / הנה רזבי (שחם)

טורים ומדורים
חב"ב בתנועה מוריה אדלר // לשוננו לך רינה דינה מור
דביר כפ"ג // החודש הזה נתנאל אריאל // ניצוץ ממוקדש
מוריה יוסף // סימני דרך אליעד קורנברג (פינה למדריכים) // לעניות דעתי הקובעת

ילד שנדרס זה עולם שקרס להוריו ולקרוביו וכן כל אחת מהכתבות (חוץ מהתחזית שהיא מילתא דבדיחותא כסוף כל מהדורה). אנחנו פשוט לא שמים לב. כאילו לא קרה כלום. הכל חלף, פשוט טס ליד האוזניות. ואנחנו, אנחנו מתרגלים לזה נותנים לדרך החשיבה צורת ההסתכלות הזאת על העולם לחלחל לתוכנו בלי להספיק לחיות באמת את העולם האמיתי, תמיד רצים אחרי הידיעה הבאה הדבר ה"חדש" הבא. מתוך כך אנחנו מרגלים למציאות שאם לא הולך לך משהו אז למה שתתאמץ? אתה פשוט 'לא כישרוני' זה לא התחום שלך, לך על משהו שרץ. ותכלס למה לא להתאמץ להשקיע? - כי אין זמן אין כוח...
 במקום זה עלינו לעצור. לעמוד מול העולם המשוגע הזה להסתכל לו בעיניים להבין שאנחנו נלך בזרם נתקדם בחיים אבל בקצב שלנו נסתכל על העולם בעומק ולא רק בחיצוניות המסחרית ההדודה נראה מעבר נקלוט את כל אותם "סימנים" ו"אותות" שהקב"ה מדבר איתנו דרכם שעל ידם הוא מוביל אותנו כל אחד בקצב שלו.
 כך נוכל ללמוד כל רגע ובעצם לצאת מהקיבעון הזה של התרבות השיטחית החיצונית.
 מסופר על רב חרדי אחד שהגיע עם תלמידיו לסיור באחד ממחנות ההשמדה ותוך כדי שהם מסתובבים במחנה הם פוגשים קבוצת תיירים נוספת. המדריכה המופתעת שראתה אותו לא הבינה האם הוא אחד מאנשי המוזאון או שהוא באמת יהודי שעד היום מסתובב כמו שהסתובבו היהודים בפולין עם שטיימל ופואת, אז לצורך ברור היא ניגשה אליו רובן היה צריך לייבא מסקומות אחרים, ונספן חניכות, אבל נשארנו סניף קטן. נדמה שהקטנות הפך לסמל המסחרי שלנו! רוב המורלים שלנו התרכזו במתח בין גודלו הזעיר ורוחו הגדולה. הגענו הביתה מכל מסע, נטיעות או מחנה מאוחר מאד כי האוטובוס היה צריך לפזר את שאר הטיפים שחלקו איתנו את ההסעה.

אני זוכרת כשהייתי מדריכה פתחנו במבצע גיוס והיעד ההתחלתי היה "ספקד 30", ומפקד של 50 בנות בשבת ארגון היתה הצלחה אדירה. ה'קירות' של שבתות ארגון החלו בצביעת פלקטים שתלנו מסביב לאולם האירועים של ב"ס ב' היו המופעים (אם נוותר על שנה אחת בו צבענו מקלט שחסרה לו דלת ניסה).
 מאז, חלפו השנים. דבורה הקומנוגית הפכה לגיטימי, אני הפכתי לאמא, וחניכיותיהן של חניכותי כבר מדריכות בעצמן. התרגשתי מאד להגיע לערב העשור ולראות כיצד הסיניף הקטן שלנו למעשה כבר אינו קטן כלל!
 צוות ההכנה של הערב עשה עבודה נפלאה! התוכנית היתה נהדרת ומוצלחת להפליא! לאחר דברי ברכה מפי רב הסיניף, האמא המייסדת ונציגת התנועה, הבעות התחלקו לקבוצות לתחרות מילוי משימות. בסיום התחרות, כולן צפו בסרט מושקע ומרגש שכלל תמונות מכל עשר שנותיו של הסיניף. איי,ש איך נראית אז!

עשור לסניף בית שמש

חנה (שחם) רזבי, שבת קוממיות
יום חמישי לפני כמה שבועות, הזמנתי לערב העשור של סניף בית-שמש בנות. נכנסתי לאולם ושפחתי לראות עד כמה הוא היה סלא. קומנוגיות ומדריכות מכל השנים, חניכות גדולות וקטנות, גרעין איכותי של בנות ונשים מכל הגילאים שכולן ראות בסניף בית-שמש בית. נדהמתי מהמחשבה שמשפר מכובד של היושבות באולם אפילו לא נולדו כשהתכנסנו למפקד הראשון של הסיניף בשבת קיי לפני עשור שנים.
 חברתי הטובה אסתר סיפורה לי' שבשבת נלך לסניף חדש של תנועה בשם "אריאל". כשהגענו בצהריים, פגשנו עוד קומץ בנות ואת הקומנוגית, דבורה, כי עדיין לא היו מדריכות. (נדמה לי שבשבת הראשונה מעו בסביבות 10 בנות במפקד, אבל זה היה מסו...). בחודשיים הבאים באו מדריכות, שאת רובן היה צריך לייבא מסקומות אחרים, ונספן חניכות, אבל נשארנו סניף קטן. נדמה שהקטנות הפך לסמל המסחרי שלנו! רוב המורלים שלנו התרכזו במתח בין גודלו הזעיר ורוחו הגדולה. הגענו הביתה מכל מסע, נטיעות או מחנה מאוחר מאד כי האוטובוס היה צריך לפזר את שאר הטיפים שחלקו איתנו את ההסעה.

לאחר הסרט, הבעות הקטנות חזרו הביתה ונשארו הבוגרות לפעילות יותר נוסטלגית. ישבנו וסיפרנו סיפורים וצחקנו. נדהמתי לגלות עד כמה זכרנו את המורלים העתיקים של הסיניף שאופסטו אי שם במרחק עד שנצטרך להם- בדיוק לערב מיוחד שכזה.
 חגיגות העשור נמשכו ונפרשו על פני השבת כולה, עם פעילות נוסטלגית לחב"ב ההולך וגודל בליל שבת, ופעילות סעפית לחבראי א' בשבת אחר הצהריים, שהעמידה במבחן את ידיעותיהן של הצעירות יותר באשר למה שהיה כאן לפני שנים. חגיגות העשור בשילוב עם פתיחת חודש ארטון יצרו שבת אדירה עבור הסיניף והתנועה, הנוסטלגיה והדהירה קדימה, עבר הווה ועתיד.
היום זה כבר סניף אחר כמה שהכרתי, גדול, ממוסד ומוכר, אבל מפעמת בו אותה הרוח. אפשר אפילו לראות פנים מוכרות של אחיות קטנות וחניכות שהפכו לבוגרות. בשבת ממוצעת הסיניף מונה כ-80 חניכות, ובספקד מוציא חודש ארגון כמעט שילשע את המספר בהמוני בנות חבראי א' ו-ב' ובוגרות שהגיעו מקרוב ומרחוק. הסיניף הקטן והמשפחתי הפך לכוח עושה, עם התנדבויות של חבראי ב' ושבתים בחבראי א' עם כוחות עצומים להוציא מן הכח אל הפועל את כל מה שצוות המדריכות [הקטנטנות] חזרים אליהן.
 מתוך עיניים של בוגרת הסיניף מדור המייסדות, אני מרגישה שסניף בית שמש בנות לימד אותי שניתן להגשים כל חלום. מה שמתחיל עם 10 חניכות מורעלות וצוות מסור יכול להמשיך ולהתפתח עד למפקד מוצ"ש ארגון של 230 בנות- עשר שנים אחר כך.

לשוננו לך רינה | דינה מור, דביר כפר גנים

"אילני סרק- קולם הולך"
 עץ סרק שאינו נותן פירות, דווקא הוא בעת משב רוח משמיע קולות רשרוש הנשמעים למרחוק.
 בהשאלה: אדם בור וריק מתוכן, דווקא הוא משמיע את עצמו אף על פי שאין לו מה להציע ומה לחדש. החכם בדיוק ההפך- שומר את דבריו וחוכמתו לעצמו.
 דוגמא: בכינוס שנערך אתמול היה אדם טיפש שלא הפסיק לנתח את המצב הכלכלי במדינה. היו שם סנהלי חברות

חב"ב עשה משהו דוחי לנו! moriahad@gmail.com
 להבה, שליחות, כוכב יעקב. מה אומרות לכם שלושת המילים הנ"ל? לנו הם אומרות 'שבת להבה', אירוע נוסף שנערך לחב"ב בתנועה.
 בשבת פרשת שמות הגיעו כ-120 חברות שבת להבה לאולפנא בכוכב יעקב, לשבת מאחדת ומיוחדת.
 בשבת דיברנו על השליחות שלנו. בתור תנועה, בתור שבת להבה ובתור אני עצמי, כחלק מעמ"י. מתוך דובר בין השאר גם על אחריות ועל מנהיגות לאומית מתוך קדושה. חוגים מגוונים, טיש, יחידות מגבשות, הצגה, סרט במוצש"ק שבת הרא"ה- חכו לשנה הבאה!!

לשאוף למנהיגות

ישראל וונדי, יחיעם רחובות

כבר זמן רב לא כתבתי בעלון או יותר נכון, ירחון וזו הזדמנות מצוינת לשבח את המערכת לדורותיה על עלון איכותי (אולי בגלל שאני לא כותב...).

בזמן הארוך שעבר מזה הייתי בוגר, הספקתי להיות בצבא בזמן הגירוש ובהמשך כ"כ, להיות פעיל קצת בכמה דברים ציבוריים כמו העברת פעילויות לסניפים, עבודה תקשורתית לבחירות ועוד. כיום אני עוזר של חבר נכסות יעקב כ"ץ (כצלה) בנוסף ללימודים, הדברים שאני כותב הם על בסיס הניסיון המועט שלי תנועת אריאל הינה תנועה שחורתת על דגלה אורח חיים לפי התורה ואומרת "תורת חיים בעוז". זה לא סוד שהרעיונות של תנועת אריאל הם מיעוט במדינה ואולי אף בציבור הדתי. העניין הוא שכל הוגי התרבות הגדולים הם מיעוט, אבל מיעוט שיש להם יכולת הנהגה ויכולת לתקשר את הרעיונות שלהם. אני מאמין שחברה עם הרעיונות בהם דוגלת תנועת אריאל היא חברה מתוקנת יותר ובוודאי מדינה שלמה ולכן הייתי רוצה לראות באריאל שני דברים: מנהיגות ותקשורת.

אנחנו לא מנסים רק לבנות עוד בתשובה, אנחנו רוצים לתפוס את המושכות!

קטן שידברר את תנועת אריאל בתקשורת ויצבור ניסיון בדברו או כל רעיון אחר בכיוון.

אני יכול לדמיין את חברי הנהלה שקוראים דברים אלו שואלים את עצמם "מאיפה הכסף?". אני יודע, זו בעיה, נעזב בכנסת אני מודע לקשיי תקצוב שיש למוסדות הדתיים, אבל אף על פי כן, עם קצת יצירתיות אפשר למצוא דרכים להוזיל עלויות בצורה גדולה מאוד. אני בטוח שתנועת אריאל מסוגלת לזה.

אני רוצה לסיים בדבר נוסף שנוגע אלי. לאור ראיית המציאות התקשורתית החלטתי להקים אתר אינטרנט שידאה את הפנים היפות של ההתיישבות ביש"ע. אני מספר את זה כי זו דוגמא לתחום בו אתם יכולים לפעול, האתר קיים (אם כי אני מקווה לחדש אותו בהמשך) וצריך רק אנשים בעלי רצון טוב שיעזרו בהסברה. מי שמחפש הזדמנות גם לצבור ניסיון וגם לתרום עשוי למצוא זאת ב: www.fromhome.022.co.il

אולם, לא די בפיתוח מנהיגים, צריך גם דרך לתקשר עם "עמך ישראל". אנחנו לא רוצים להיות חבורת אליטות מנותקים אלא ראש שהוא חלק מגוף. הנהגה צריכה למצוא את הדרך למשוך את ההמונים ובימינו דרך זו היא בתקשורת. פנים אל פנים, דוכנים או השתתפות בפעילויות כלל ארציות הם דברים יפים וחשובים, אבל הם לא כלים של הנהגת עם. לפחות בתקופה כמו שלנו, צריך את האמצעי החזק והרחב ביותר וזה המדיה.

הכותב הוא עוזר פרלמנטרי של ח"כ יעקב כץ, יו"ר סיעת האיחוד הלאומי בכנסת.

תגובת הנהלה ארצית: בעניין דוברות - כשנה התנועה החזיקה את קובי סלע בתפקיד דובר התנועה. תודה.

לפני מספר שנים נסעתי יחד עם המזכ"ל או יוסי ורדי בשמו האמיתי כדי להביא את ערן שטרנברג לשיחה בפני חב"ב בהנהלה. למי שלא מכיר, ערן שטרנברג היה דובר מוצלח מאוד של גוש קטיף בתקופה לפני הגירוש. בשיחה העלה ערן דרכים שונות להתמודד עם התקשורת ואף הגיע לדברים מעשיים. אני מנחש שלא התקיימו פעולות תנועתיות או סניפיות שהוציאו את הרעיונות של שיחה זו לפועל ובאמת, זה לא קל. אולם, אם אנחנו באמת רוצים להוביל שינוי, אנחנו לא יכולים להשתמש בקשיים כתירוץ "אם אין לי מי לי ואם לא עכשיו אימתי?".

אני לא מצפה שהתנועה תפתח ערוץ טלוויזיה או עיתון משלה, אבל זה יכול להיות נחמד אם לקראת חודש ארגון או המחנה יהיו תחרויות סרטונים. הניסיון באמצעי תקשורת המונים לחניכים יכול רק להועיל (אני מקווה...). אפשר לארגן שיחות נוספות כמו זו של ערן שטרנברג ואחר כך לעשות מספר מפגשים מעשיים, להקים צוות

אני לא מבקשה, האם לא יותר טוב לך לסדר את חיך לפי התאריך שלנו, כלומר העברי?

כיפור באוקטובר. חודש תשרי - התחלת השנה החדשה - הוא זמן הרבה יותר הגיוני לבקש סליחה מריבונו של עולם ולפתוח דף חדש.

אם אני מבין אותך נכון, אתה בעצם אומר שהחגים לא יוצאים במקרה בזמן שלהם אלא שהקב"ה קבע את זה בכוונה בזמן הזה?

כמו שאומרת התורה בפסח "שמור את חדש האביב", לכן מוסיפים פעם בכמה שנים עוד חודש אדר; ובספירת העומר "שבעה שבעת תספר לך מהחל חרמש בקמה" מתחילים לספור מזמן הבאת התבואה החדשה; ובסוכות "חג הסכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרן ומיקבך" בזמן איסוף תבואת הארץ. ועוד יותר מזה, לא רק שהחגים קשורים לעונות השנה ולזמני איסוף תבואת הארץ - עוד קשר מחייב בין עם ישראל לארץ ישראל - אלא שהקב"ה נתן לעם ישראל את היכולת לשנות את מועדי השנה בהתאם לצורך של עם ישראל, כלומר שזה לוח מיוחד לעם ישראל, כפי שאנו מתפללים כל ראש חודש וכל חג "מקדש ישראל והזמנים/ וראשי חודשים".

אז אתה מנסה לומר לי שבשימוש שלי בתאריך הלועזי אני בעצם תומך בנצרות, ומפנה עורף ליהדות? לא הגזמת קצת?

אם הגזמתי או לא תשפוט בעצמך. השנה הלועזית מתחילה בערך ביום ההולדת של יש"ו, גם ספירת השנים שלהם היא כזו. החגים היהודיים לא מקבלים כל משמעות ואין להם שום ייצוג בעולם התאריכים הזה. בנוסף לכך, כידוע לך חגי ישראל שייכים לעונות השנה בין אם זה פסח, ראש השנה, סוכות וט"ו בשבט. גם הצומות שלנו קשורים לזמנים מסוימים, כמו שאומרים חז"ל במסכת תענית: "משנכנס אב ממעטין בשמחה ומשנכנס אדר מרבין בשמחה - לפיכך מי שיש לו משפט עם גוי ישתדל לחדות לאחרי חודש אב, כי המזל של ישראל רע בו, ומי שיש לו משפט ישתדל לעשותו בחודש אדר, כי המזל של ישראל טוב בו". משום מה לא מתאים לי לצום את יום

// לעניות דעתי הקובעת לכבד את התנועה!

לאחרונה נפוצו שמועות שבהנא"ר נפלה החלטה לשנות גם את החולצות לשבת לחולצות פולו, ההחלטה היא בזבוז כספי ציבור. מי קונה לשבת חולצת פולו? מי לובש דבר כזה בכלל בשבת? איך נצפה מהחניכים לבוא בחולצות לבנות של שבת, בעוד שהמדריכים עצמם יבואו בחולצות של יום חול?

בחלק מהישיבות, מחייבים חולצות כאלה באמצע שבוע. אז מה ההבדל בין שבת לחולצת איך נדרוש את כבוד שבת מהחניכים?

ראוי לעצור את זה, לעניות דעתי.

כיפור באוקטובר. חודש תשרי - התחלת השנה החדשה - הוא זמן הרבה יותר הגיוני לבקש סליחה מריבונו של עולם ולפתוח דף חדש.

אם אני מבין אותך נכון, אתה בעצם אומר שהחגים לא יוצאים במקרה בזמן שלהם אלא שהקב"ה קבע את זה בכוונה בזמן הזה?

כמו שאומרת התורה בפסח "שמור את חדש האביב", לכן מוסיפים פעם בכמה שנים עוד חודש אדר; ובספירת העומר "שבעה שבעת תספר לך מהחל חרמש בקמה" מתחילים לספור מזמן הבאת התבואה החדשה; ובסוכות "חג הסכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרן ומיקבך" בזמן איסוף תבואת הארץ. ועוד יותר מזה, לא רק שהחגים קשורים לעונות השנה ולזמני איסוף תבואת הארץ - עוד קשר מחייב בין עם ישראל לארץ ישראל - אלא שהקב"ה נתן לעם ישראל את היכולת לשנות את מועדי השנה בהתאם לצורך של עם ישראל, כלומר שזה לוח מיוחד לעם ישראל, כפי שאנו מתפללים כל ראש חודש וכל חג "מקדש ישראל והזמנים/ וראשי חודשים".

אז אתה מנסה לומר לי שבשימוש שלי בתאריך הלועזי אני בעצם תומך בנצרות, ומפנה עורף ליהדות? לא הגזמת קצת?

אם הגזמתי או לא תשפוט בעצמך. השנה הלועזית מתחילה בערך ביום ההולדת של יש"ו, גם ספירת השנים שלהם היא כזו. החגים היהודיים לא מקבלים כל משמעות ואין להם שום ייצוג בעולם התאריכים הזה. בנוסף לכך, כידוע לך חגי ישראל שייכים לעונות השנה בין אם זה פסח, ראש השנה, סוכות וט"ו בשבט. גם הצומות שלנו קשורים לזמנים מסוימים, כמו שאומרים חז"ל במסכת תענית: "משנכנס אב ממעטין בשמחה ומשנכנס אדר מרבין בשמחה - לפיכך מי שיש לו משפט עם גוי ישתדל לחדות לאחרי חודש אב, כי המזל של ישראל רע בו, ומי שיש לו משפט ישתדל לעשותו בחודש אדר, כי המזל של ישראל טוב בו". משום מה לא מתאים לי לצום את יום

סימני דרך

אליעד קורנברג, אחיה ראשל"צ

מדריך בעליה

הגמרא (במסכת בבא בתרא, דף ס) מספרת על הרבי ינאי שהיה לו עץ שנטה לתוך רשות הרבים. בא לפניו אדם שגם לו היה עץ כזה ואנשים אמרו לו שזה מפריע להם. אמרו לו רבי ינאי שיבוא אליו מחר ואז יאמר לו מה הדין. בלילה, שלח ר' ינאי שליח לקצוץ את העץ שלו שנטה לרשות הרבים, ולמחרת, כשבא אותו אדם, אמר לו ר' ינאי שיקצוץ את העץ שלו, מכיוון שהוא מפריע לרבים. מסבירים שר' ינאי קצץ קודם את העץ שלו בגלל שיש כלל ש"קשטו עצמך ואחר כך קשטו אחרים", כלומר קודם תקן את מעשיך ואחר כך תאמר לאחרים מה לעשות. אם אדם יגיד למישהו אחר לעשות משהו ואותו אדם בעצמו לא עושה זאת, אין סיבה שהשני יעשה, במיוחד כאשר האדם הראשון הוא אישיות בעל השפעה ובכל זאת הוא לא מתנהג כראוי.

בתור מדריכים, כמעט תמיד אנחנו אומרים לחניכים שלנו מה הם צריכים לעשות. בעצם, בכל פעולה שאנחנו מעבירים אנחנו אומרים להם לעשות משהו: להתפלל בכוונה, לשמוח במצוות, לא לדבר לשון הרע, להילחם על ארץ ישראל וכו', וחוגן מזה, קורה הרבה פעמים שאנחנו מעירים לחניכים שרבים, מדברים בתפילה וכו'. הבעיה היא שלא תמיד אנחנו שמים לב למה שאנחנו צריכים לעשות. הרי אין הגיון שנאמר לחניך לא לדבר בתפילה כשאנחנו בעצמנו מדברים. כשחניך רואה דבר כזה הוא מיד מזהה שהמדריך שלו משקר ולא באמת מאמין במה שהוא אומר, כי אם היה מאמין בזה היה מתנהג ככה בעצמו. מדריך צריך להאמין באמת במה שהוא אומר, כי חניכים מרגישים טוב מאוד מתי זה אמיתי אצלו ומתי לא.

בסמינריון הדרכה, כאן נכנסת היחידה של "אישיות לדוגמה ולא דוגמה אישית". אבל בואו נחשוב רגע, אנחנו באמת לא מאמינים במה שאנחנו אומרים לחניכים? לא ברור לנו איך אמורה להראות תפילה, ולמה אסור לדבר לשון הרע? הרבה פעמים אנחנו באמת מאמינים במה שאנחנו אומרים ובכל זאת משהו לא בסדר. בכלל, יש הרבה מאוד שנוזכה להיות אמיתיים עם עצמנו ועם החניכים.

מבוסס על שיעור של הרב שמואל טל שליט"א. להערות, תגובות, שאלות, קושיות ותירוצים: eliadkor@gmail.com

אלינו ונפרסם. 052-4295119 tal.shamaim@gmail.com

קומנרים, מדריכים, חב"בניקים, בוגרים יקרים - - -

ברגעי הפרידה משנת תשס"ט, ערב שנת התש"ע שתתחדש עלינו לטובה, בעז"ה, אני נקראת לסגירת מעגל נוספת בחיי, ולמילות פרידה מכם, חברי התנועה הנפלאים.

צמחתי בתנועה בשבע השנים האחרונות יחד אתכם. איני יודעת האם ממקום עמידתכם אתם רואים את העבודה שעשיתי התנועה בשנים האחרונות ואת המקום שבו היא עומדת היום, ואתם - איתה. מתנועה המחפשת את זהותה והשואלת שאלות לזכות קיומה, הפכנו להיות תנועה מלאת חיים, החצובה במציאות הלאומית. היום, נוער המבקש לחיות חיי תורה בגאוות-קודש, אינו עוד זנב-ציבור-חנך, אלא קבוצה תוססת חיים שאי-אפשר בלעדיה. לתנועת "אריאל" חלק מרכזי במהפך הזה.

בהיותכם חברי התנועה הבוגרים, הנכם עומדים במוקד העשייה התנועתית. ברצותכם - יתממש החזון וברצותכם - יהיה לאין. היו שלוחים נאמנים לחזון התנועה כל ימיכם. המשיכו ללמוד, להתרומם ולרומם במעשיכם את המציאות תמיד.

אני מבקשת בשבילנו - בשביל התנועה כולה ובשביל כל פרטיה, שנזכה ונגדל להיות - תנועה הפועלת בידיעה שלמה שכל כוחותיה ומעשיה מטובו של הבורא הם ולמען שמו. תנועה הפועלת בצניעות ובטהרה. לא תנועה נפרדת. בודאי שלא נפרדת מהמציאות הלאומית על כל היפה ועל הפחות יפה שיש בה. תנועה שהיא מקור של חסד ונתינה לכל מי שנצרך, ללא משוא פנים ומבלי לחשב את גודל ה"עשייה" שנוכל לרשום לזכותנו. תנועה שהיא דגל למידות טובות, ללב טוב, לכבוד הזולת, לדאגה לזולת - לפרט ולכלל, בצניעות ובענוה.

ואליכם בפרט, הקומנרים, המדריכים וכל מי שרואה את עצמו כמשפיע - - - סיימתי את תפקידי בתנועה כרכזת הדרכה, עם קבלת התפקיד החינוכי החדש שלי בגידול בני אחיה. אני

עובד ה' שלם באמת. זכיתם לשאת בעול חינוכם של ילדי ישראל. אני מברכת אתכם ומתפללת, שתהיו זהרים בהם כאילו אוצרות של מטילי זהב ויהלומים מסורים בידיכם, לכל הפחות, שתשקלו כל רעיון, כל פעילות, כל יוזמה, כל תגובה, האם היא ראויה לבנים ולבנות שנמסרו לאחריותכם. עשו את השתדלותכם באמונה, כפי שאתם מסוגלים, סמכו על שיקול דעתכם הבריא ועל המיית הלב וכמובן על סיעתא דשמיא. ושתזכו להקים בעצמכם בתים נאמנים בישראל במהרה.

לכולכם, תודה רבה על המפגש המיוחד אתכם, הייתם ועודכם חלק חשוב בחיי. על האמן שנתתם על שפע השמחה שלכם ועל להט חוד-האמת שספגתי מכם תודה, תודה.

עם הסיום והפרידה, בא גם הרצון הטהור להשאיר את הלבבות נקיים מכל רבב שבין אדם לחברו. אני מבקשת סליחה מעומק הלב אם גערתי שלא בצדק ככם, קומנרים מדריכים וחניכים, אם לא כיבדתי מישהו מכם כראוי לכם, בני מלכים.

עבדו את ה' בשמחה ובטוב לבב ושיהיו חייכם טובים ומתוקים תמיד.

שלכם בכל לב, עינת.

אמצעי הקדמה לרשותכם: עינת שטרן nacalnoeva@gmail.com